

закінчення звітного періоду тільки в тому випадку, якщо організація виконала ці умови на дату закінчення звітного періоду. Організація повинна виконати ці умови на дату закінчення звітного періоду, навіть якщо перевірка їх виконання здійснюється кредитором пізніше; і

• «урегулювання» визначається як погашення зобов'язань грошовими коштами, іншими ресурсами, що представляють собою економічні вигоди, або власними дольовими інструментами, які класифікуються як капітал.

Поправки застосовуються ретроспективно.

Ефективна дата застосування 01 січня 2023 року.

МСБО 1 «Подання фінансової звітності», Практичні рекомендації (IFRS PS) 2 «Формування суджень про суттєвість» (лютий 2021)

У лютому 2021 року Рада з МСФЗ опублікувала поправки до МСБО (IAS) 1 та Практичного керівництва з МСФЗ (IFRS) 2 "Визначення суттєвості".

Поправки включають:

Зміна вимог до компаній розкривати свої «основні положення» облікової політики (significant accounting policies) вимогою розкривати «суттєві положення» облікової політики (material accounting policies); і

Додавання керівництвом про те, як компаніям слід застосовувати концепцію суттєвості при прийнятті рішень щодо розкриття облікової політики.

Інформація про облікову політику є суттєвою, якщо, розглядаючи разом з іншою інформацією, включеною до фінансової звітності, вона за обґрунтованими очікуваннями могла б вплинути на рішення, які основні користувачі фінансової звітності загального призначення роблять на основі цієї звітності.

Хоча операція, інша подія або умова, з якою пов'язана інформація про облікову політику, може бути суттєвою (сама по собі), це не обов'язково означає, що відповідна інформація про облікову політику є суттєвою для фінансової звітності.

Розкриття несуттєвої інформації про облікову політику може бути прийнятним, хоч і не вимагається.

Поправки до МСБО 1 застосовуються до річних звітних періодів, що починаються 1 січня 2023 року або після цієї дати, з можливістю дострокового застосування. Оскільки поправки до ПКТ 2 надають необов'язкове керівництво щодо застосування визначення суттєвості до інформації про облікову політику, дата набрання чинності для цих поправок не є обов'язковою.

МСБО 8 «Облікові політики, зміни в облікових оцінках та помилки» (лютий 2021)

У лютому 2021 року Рада з МСФЗ опублікувала поправки до МСФЗ (IAS) 8, в яких вводить визначення "облікових оцінок". До появи цих поправок, МСФЗ (IAS) 8 включав визначення облікової політики та визначення зміни у бухгалтерських оцінках. Поєднання визначення одного поняття (облікова політика) з іншим визначенням змін (зміна у бухгалтерських оцінках) приховує різницю між обома поняттями. Щоб зробити це відмінність більш ясною, Рада з МСФЗ вирішила замінити визначення зміни у бухгалтерських оцінках визначенням бухгалтерських оцінок.

Поправки замінюють визначення змін у бухгалтерських оцінках визначенням бухгалтерських оцінок. Згідно з новим визначенням, бухгалтерські оцінки - це «грошові суми у фінансовій звітності, оцінка яких пов'язана з невизначеністю» (monetary amounts in financial statements that are subject to measurement uncertainty).

Компанія здійснює бухгалтерську оцінку задля досягнення мети, поставленої в обліковій політиці. Виконання бухгалтерських оцінок включає використання суджень чи припущень з урахуванням останньої доступної надійної інформації.

Ефекти зміни вихідних даних або методу оцінки, використаних для виконання бухгалтерської оцінки, є змінами в бухгалтерських оцінках, якщо вони не є результатом виправлення помилок попереднього періоду.

Поправки набувають чинності для річних звітних періодів, що починаються 1 січня 2023 року або після цієї дати, і застосовуються до змін в обліковій політиці та змін в облікових оцінках, які відбуваються на початку цього періоду або після нього.

МСБО 12 «Податки на прибуток» (травень 2021)

У травні 2021 року Рада з МСФЗ опублікувала поправки до МСФЗ (IAS) 12, які звужують сферу застосування винятку щодо первісного визнання винятку щодо первісного визнання відповідно до

МСБО 12, так що він більше не застосовується до операцій, які призводять до однакових тимчасових різниць, що підлягають оподаткуванню та вирахуванню.

Операція, яка не є об'єднанням бізнесів, може призвести до початкового визнання активу та зобов'язання та на момент її здійснення не впливати ні на бухгалтерський прибуток, ні на оподатковуваний прибуток. Наприклад, на дату початку оренди орендар, як правило, визнає зобов'язання з оренди та включає ту саму суму у початкову вартість активу у формі права користування. Залежно від застосовного податкового законодавства при первісному визнанні активу та зобов'язання щодо такої операції можуть виникнути рівновеликі оподатковувані та тимчасові різниці, що віднімаються. Звільнення, передбачене пунктами 15 і 24, не застосовується до таких тимчасових різниць, і тому організація визнає відкладене податкове зобов'язання та актив, що виникло.

Компанія, що застосовує поправку вперше, має на дату початку самого раннього з представлених порівняльних періодів:

(а) визнати відстрочений податковий актив – тією мірою, в якій є ймовірним наявність у майбутньому оподаткованого прибутку, проти якого можна зарахувати цю від'ємну тимчасову різницю,

відкладене податкове зобов'язання щодо всіх тимчасових різниць, що віднімаються та оподатковуються, пов'язаних:

(i) з активами у формі права користування та зобов'язаннями з оренди; і

(ii) з визнаними зобов'язаннями щодо виведення об'єктів з експлуатації, відновлення навколишнього середовища та аналогічними зобов'язаннями та із сумами цих зобов'язань, включених до первісної вартості відповідного активу;

(б) визнати сумарний ефект первинного застосування цих поправок як коригування вступного сальдо нерозподіленого прибутку (або іншого компонента власного капіталу, залежно від ситуації) на зазначену дату.

Поправки повинні застосовуватися до операцій, які відбуваються на дату або після початку найбільш раннього з представлених порівняльних періодів. Крім того, на початок найбільш раннього з представлених порівняльних періодів відстрочений податковий актив (за умови наявності достатнього оподаткованого прибутку) і відстрочене податкове зобов'язання також повинні бути визнані для всіх тимчасових різниць, що підлягають вирахуванню та оподаткуванню, пов'язаних з орендою та зобов'язаннями з виведення активів з експлуатації.

Поправки набувають чинності для річних звітних періодів, що починаються 1 січня 2023 року.

МСФЗ 17 Страхові контракти (липень, червень 2020)

У травні 2017 року Рада з МСФЗ випустила МСФЗ (IFRS) 17 "Страхові контракти" (МСФЗ (IFRS) 17) новий всеосяжний стандарт бухгалтерського обліку для договорів страхування, що охоплює визнання та оцінку, подання та розкриття інформації. Після набуття чинності МСФЗ (IFRS) 17 замінить МСФЗ (IFRS) 4 "Страхові контракти" (МСФЗ (IFRS) 4), випущений у 2005 році. МСФЗ (IFRS) 17 застосовується до всіх видів договорів страхування (тобто страхування життя, страхування, відмінне від страхування життя, пряме страхування та перестраховування), незалежно від типу організації, яка їх випускає, а також до певних видів договорів страхування, випускають їх, а також до певних гарантій та фінансових інструментів з ознаками дискреційної участі. Ключові зміни стандарту:

- Виключення деяких видів договорів зі сфери застосування МСФЗ 17
- Спрощене подання активів і зобов'язань, пов'язаних з договорами страхування в звіті про фінансовий стан
- Вплив облікових оцінок, зроблених в попередніх проміжних фінансових звітностях
- Визнання і розподіл аквізичієних грошових потоків
- Зміна у визнанні відшкодування за договорами перестраховування в звіті про прибутки і збитки
- Розподіл маржі за передбачені договором страхування інвестиційні послуги (CSM)
- Можливість зниження фінансового ризику для договорів вхідного перестраховування і непохідних фінансових інструментів
- Перенесення дати вступу в силу МСФЗ 17, а також продовження періоду звільнення від застосування МСФЗ (IFRS) 9 для страхових компаній до 1 січня 2023 року
- Спрощений облік зобов'язань по врегулюванню збитків за договорами, які виникли до дати переходу на МСФЗ 17
- Послаблення в застосуванні технік для зниження фінансового ризику
- Можливість визначення інвестиційного договору з умовами дискреційної участі в момент переходу на новий стандарт, ніж в момент виникнення договору

Поправки набувають чинності для річних звітних періодів, що починаються 1 січня 2023 року.

МСФЗ 16 «Оренда» (вересень 2022)

У вересні 2022 року Рада з міжнародних стандартів бухгалтерського обліку (IASB) випустила документ «Зобов'язання щодо оренди при продажу та зворотній оренді», який вносить зміни до МСФЗ 16 «Оренда» додаванням параграфу 102А.

Якщо операція продажу з зворотною орендою кваліфікується як операція продажу згідно з МСФЗ (IFRS) 15 "Виручка за договорами з клієнтами", продавець-орендар повинен згодом оцінити своє зобов'язання з оренди за операцією продажу з зворотною орендою таким чином, щоб не визнавати прибуток або збиток, пов'язаний з правом користування, яке він зберігає.

Правки встановлюють наступне:

- Зобов'язання з оренди, первісно визнане продавцем-орендарем за операцією продажу з подальшою орендою, включає змінні орендні платежі, які не залежать від індексу або ставки, якщо їх можна обгрунтовано оцінити. Різниця між фактично здійсненими змінними орендними платежами та оціненими змінними орендними платежами, визнаними як частина первісного орендного зобов'язання, визнається у прибутку чи збитку в періоді, в якому вони були понесені.
- Якщо оренда не є частиною операції продажу з подальшою орендою, зобов'язання з оренди не включають такі змінні платежі, які натомість відносяться на витрати у складі прибутку чи збитку в тому періоді, в якому відбувається подія або умова, що спричиняє такі платежі.

Продавець-орендар застосовує ці зміни для річних звітних періодів, що починаються 1 січня 2024 р. або пізніше 1 січня 2024 року. Допускається дострокове застосування. Якщо продавець-орендар застосовує ці поправки для більш раннього періоду, він повинен розкрити цей факт. Продавець-орендар застосовує зобов'язання з оренди при продажу та зворотній оренді (див. параграф В1Г) ретроспективно відповідно до МСБО 8 до операцій з продажу та зворотної оренди операцій, укладених після дати першого застосування.

МСБО 1 «Подання фінансової звітності», Практичні рекомендації (IFRS PS) 2 «Формування суджень про суттєвість» (жовтень 2022)

У жовтні 2022 року Рада з міжнародних стандартів бухгалтерського обліку (МСБО) випустила стандарт "Довгострокові зобов'язання з певними умовами", який вніс зміни до МСБО 1 "Подання фінансової звітності". Поправки вдосконалили інформацію, яку надає компанія, коли її право відкласти погашення зобов'язання принаймні на дванадцять місяців залежить від дотримання кovenantів. Поправки також стали відповіддю на занепокоєння зацікавлених сторін щодо класифікації такого зобов'язання як поточного або довгострокового.

Відповідно до поправок на класифікацію зобов'язання як поточного або довгострокового впливають лише ті кovenанти, які компанія повинна виконати на звітну дату або до неї.

Кovenанти, яких компанія повинна дотримуватися після звітної дати (тобто майбутні кovenанти), не впливають на класифікацію зобов'язання на цю дату. Однак, якщо довгострокові зобов'язання підлягають виконанню в майбутньому, компанії тепер повинні будуть розкривати інформацію, яка допоможе користувачам зрозуміти ризик того, що ці зобов'язання можуть бути погашені протягом 12 місяців після звітної дати.

Поправки також роз'яснюють, як компанія класифікує зобов'язання, яке може бути погашене власними акціями, наприклад, конвертований борг.

Якщо зобов'язання включає опціон контрагента на конвертацію, який передбачає передачу власних дольових інструментів компанії, опціон на конвертацію визнається або як капітал, або як зобов'язання, окремо від основного зобов'язання згідно з МСФЗ (IAS) 32 "Фінансові інструменти: Подання". Рада з МСФЗ роз'яснила, що коли компанія класифікує основне зобов'язання як поточне або довгострокове, вона може ігнорувати лише ті опціони на конвертацію, які визнаються як власний капітал.

Поправки набувають чинності для річних звітних періодів, що починаються 1 січня 2024 року.

МСФЗ (IFRS) 10 "Консолідована фінансова звітність" та МСБО (IAS) 28 "Інвестиції в асоційовані та спільні підприємства" «Продаж або внесок активів у угодах між інвестором та його асоційованою організацією чи спільним підприємством»

Поправки до МСФЗ (IFRS) 10 та МСБО (IAS) 28 застосовуються до випадків продажу або внеску активів між інвестором та його асоційованою організацією чи спільним підприємством. Зокрема,

поправки роз'яснюють, що прибутки або збитки від втрати контролю над дочірньою організацією, яка не є бізнесом, в угоді з асоційованою організацією або спільним підприємством, які враховуються методом участі в капіталі, визнаються у складі прибутків або збитків материнської компанії лише у частці інших непов'язаних інвесторів у цій асоційованій організації чи спільному підприємстві. Аналогічно, прибутки чи збитки від переоцінки до справедливої вартості решти частки в колишній дочірній організації (яка класифікується як інвестиція в асоційовану організацію або спільне підприємство і враховується методом участі в капіталі) визнаються колишньою материнською компанією тільки в частці нез'язаних інвесторів у нову асоційовану організацію або спільне підприємство.

Дата набуття чинності має бути визначена Радою МСФЗ.

3. ОСНОВНІ ПОЛОЖЕННЯ ОБЛІКОВОЇ ПОЛІТИКИ

Облікова політика, викладена нижче, послідовно застосовувалася до всіх періодів, представлених у цій фінансовій звітності.

Класифікація активів та зобов'язань на короткострокові/поточні та довгострокові/непоточні.

У звіті про фінансовий стан Компанія представляє активи та зобов'язання на основі їх класифікації на поточні/короткострокові та непоточні/довгострокові. Актив є поточним, якщо:

- Компанія сподівається реалізувати цей актив або має намір продати чи спожити його у своєму нормальному операційному циклі;
- актив утримується в основному з метою продажу;
- Компанія сподівається реалізувати актив протягом дванадцяти місяців після звітного періоду, або
- актив є грошовими коштами чи еквівалентами грошових коштів (як визначено у МСБО 7), якщо немає обмежень щодо обміну чи використання цього активу для погашення зобов'язання принаймні протягом дванадцяти місяців після звітного періоду.

Усі інші активи класифікуються як непоточні.

Зобов'язання є поточним, якщо:

- Компанія сподівається погасити це зобов'язання в ході свого нормального операційного циклу;
- це зобов'язання утримується в основному з метою продажу;
- зобов'язання підлягає погашенню протягом дванадцяти місяців після звітного періоду;
- Компанія не має безумовного права відстрочити погашення зобов'язання протягом як мінімум дванадцяти місяців після звітного періоду.

Компанія класифікує всі інші зобов'язання як непоточні.

Відстрочені податкові активи та зобов'язання класифікуються як непоточні/довгострокові активи та зобов'язання.

Операції в іноземних валютах

Українська гривня є функціональною валютою і валютою представлення фінансової звітності.

Операції в інших валютах розглядаються, як операції в іноземній валюті. Операції в іноземній валюті спочатку відображаються у функціональній валюті за курсом НБУ, що діє на дату здійснення операції. Монетарні активи і зобов'язання, виражені в іноземній валюті, перераховуються у функціональну валюту за курсом НБУ, що діє на звітну дату. Доходи і збитки від курсових різниць, що виникають у результаті розрахунків по операціях і перерахунку монетарних активів і зобов'язань у функціональну валюту за офіційними обмінними курсами НБУ на кінець періоду, відображаються у складі прибутку чи збитку за період як прибутки мінус збитки від переоцінки іноземної валюти.

Компанія використовувала такі офіційні курси обміну валют на кінець року під час підготовки цієї фінансової звітності:

	31 грудня 2022 року	31 грудня 2021 року
Гривня/1 долар США	36,5686	27,2782
Гривня/1 євро	38,951	30,9226

Перерахунок за курсами на кінець періоду не застосовується до немонетарних статей, які оцінюються за первісною вартістю. Немонетарні статті, які оцінюються за справедливою вартістю, в іноземній валюті, в тому числі інструменти капіталу, перераховуються за курсами обміну на дату визначення справедливої вартості. Вплив змін обмінного курсу на справедливу вартість немонетарних статей, які оцінюються за справедливою вартістю, обліковується у складі прибутків або збитків від зміни справедливої вартості.

Зменшення корисності активів

На кожну звітну дату Компанія визначає, чи є ознаки можливого зменшення корисності активу. Якщо такі ознаки існують, то розраховується вартість відшкодування активу з метою визначення розміру збитків від знецінення (якщо такий має місце). Вартість очікуваного відшкодування активу - це більша з двох значень: справедлива вартість активу за вирахуванням витрат на продаж та вартість використання активу. Сума очікуваного відшкодування визначається для окремого активу, за винятком активів, що не генерують надходження грошових коштів і, в основному, незалежні від надходжень, що генеруються іншими активами або групою активів. Якщо балансова вартість активу перевищує його суму очікуваного відшкодування, актив вважається таким, корисність якого зменшилася і списується до вартості відшкодування. При оцінці вартості використання активу, майбутні грошові потоки дисконтуються за ставкою дисконтування до оподаткування, яка відображає поточну ринкову оцінку вартості грошей у часі та ризики, властиві активу. Збитки від зменшення корисності визнаються у звіті про сукупні прибутки та збитки за період у складі тих категорій витрат, які відповідають функції активу, корисність якого зменшилася.

На кожну звітну дату Компанія визначає, чи є ознаки того, що раніше визнані збитки від зменшення корисності більше не існують або зменшилися. Якщо така ознака є, розраховується сума очікуваного відшкодування. Раніше визнані збитки від зменшення корисності відновлюються тільки в тому випадку, якщо мала місце зміна в оцінці, яка використовувалася для визначення суми очікуваного відшкодування активу, з часу останнього визнання збитку від зменшення корисності. У зазначеному випадку балансова вартість активу підвищується до очікуваного відшкодування суми. Отримана сума не може перевищувати балансову вартість (за вирахуванням амортизації), за якою даний актив визнавався б у випадку, якби в попередні періоди не був визнаний збиток від зменшення корисності. Сторнування вартості визнається у звіті про сукупні прибутки та збитки за період. Після такої зміни вартості, майбутні амортизаційні відрахування коригуються таким чином, щоб амортизувати переглинуту балансову вартість активу, за вирахуванням залишкової вартості, на систематичній основі протягом строку корисної служби.

Нематеріальні активи

Нематеріальні активи (далі – НМА), що було придбано окремо, при первісному визнанні оцінюються за собівартістю. Компанія класифікує актив як НМА, якщо це немонетарний актив, який не має фізичної субстанції та може бути ідентифікований. Після первісного визнання НМА відображається за його собівартістю за вирахуванням будь-якої накопиченої амортизації та будь-яких накопичених збитків від зменшення корисності. НМА, що було створено всередині Компанії, за виключенням капіталізованих витрат на розробку, не капіталізуються, і відповідні витрати відображаються у складі прибутку та збитку за період, в якому вони виникли.

Витрати на дослідження та розробку

Видатки на дослідження відносяться на витрати у періоді їхнього понесення. НМА, що виникає в результаті розробки (чи в результаті етапу розробки внутрішнього проекту), визнаються якщо Компанія може довести наступне:

- а) технічну можливість завершити створення нематеріального активу так, щоб він був придатний до використання або продажу;
- б) свій намір завершити створення нематеріального активу та використовувати або продати його;
- в) свою здатність використовувати або продати нематеріальний актив;
- г) як нематеріальний актив генеруватиме ймовірні майбутні економічні вигоди. Серед іншого, суб'єктивні господарювання слід довести існування ринку для продукції нематеріального активу чи для самого нематеріального активу або (якщо його використовуватимуть внутрішньо) корисність нематеріального активу;

г) наявність відповідних технічних, фінансових та інших ресурсів для завершення розробки та використання чи продажу нематеріального активу;

д) свою здатність достовірно оцінити видатки, які відносяться до нематеріального активу протягом його розробки.

Строк корисної експлуатації НМА може бути або визначеним, або невизначеним.

НМА з визначеним строком корисної експлуатації амортизуються на протязі цього строку та щорічно оцінюються на предмет знецінення, якщо мають місце ознаки знецінення цього НМА. Амортизація починається, коли НМА стає придатним до використання, тобто коли він доставлений до місця розташування та приведений у стан, у якому він придатний до експлуатації у спосіб, визначений управлінським персоналом. Амортизація припиняється на одну з двох дат, що відбулася раніше: на дату, з якої актив класифікується як утримуваний для продажу (або включається до ліквідаційної групи) відповідно до МСФЗ 5, або на дату, з якої припиняється визнання цього активу. Компанія рівномірно амортизує НМА із визначеним строком експлуатації протягом терміну їх використання.

Строк та метод амортизації для НМА з обмеженим строком корисного використання переглядаються як мінімум в кінці кожного звітного періоду. Зміна очікуваного строку корисного використання або передбачуваної структури споживання майбутніх економічних вигід, утілених в активі, змінює строк або метод амортизації відповідно та враховуються як зміна оціночних значень. Витрати на амортизацію НМА з визначеним строком корисного використання визнаються у звіті про прибутки та збитки у тій категорії витрат, яка відповідає функції НМА.

НМА з невизначеним строком корисної експлуатації не амортизуються, а тестуються на предмет знецінення щорічно або окремо, або на рівні одиниць, що генерують грошові потоки. Строк корисної експлуатації НМА з невизначеним строком експлуатації переглядаються щорічно з метою визначення того, наскільки прийнятно продовжувати відносити цей актив у категорію активів з невизначеним строком корисної експлуатації. Якщо це неприйнятно, зміна оцінки строку корисного використання з невизначеного на визначений – здійснюється на перспективній основі.

Прибуток або збиток, що виникає від припинення визнання нематеріального активу, визначається як різниця між чистими надходженнями від вибуття (якщо вони є) та балансовою вартістю активу, та визнаються у звіті про прибутки та збитки, в момент припинення визнання активу.

Нижче наводиться коротка інформація відносно облікової політики, що застосовується до НМА Компанії:

	Комп'ютерні програми	Ліцензії
Строк корисної експлуатації	Визначений, від 2 до 5 років	Визначений, від 2 до 5 років
Застосований метод амортизації	Прямолінійний, на протязі очікуваного періоду отримання майбутніх економічних вигід	Прямолінійний, на протязі строку дії ліцензій
Створено всередині Компанії або придбано	Придбані активи	Придбані активи

Основні засоби

Компанія класифікує актив як основний засіб, якщо це матеріальний об'єкт, що його: а) утримують для використання у виробництві або постачанні товарів чи наданні послуг для надання в оренду або для адміністративних цілей; б) використовуватимуть, за очікуванням, протягом більше одного періоду. Собівартість об'єкта основних засобів визнається активом, якщо і тільки якщо: а) є ймовірність, що майбутні економічні вигоди, пов'язані з об'єктом, надійдуть до Компанії; б) собівартість об'єкта можна достовірно оцінити.

Майно та обладнання відображаються за собівартістю, за вирахуванням витрат на поточне обслуговування, накопиченого зносу та будь-яких накопичених збитків від зменшення корисності. Балансова вартість майна та обладнання переглядається на предмет зменшення корисності у разі виникнення подій чи обставин, які б вказували на ймовірність того, що балансова вартість такого активу не може бути відшкодована.

Нарахування амортизації активу починається з дати, коли він став придатним для використання. Знос нараховується за прямолінійним методом протягом таких строків корисної служби:

Земля	Не амортизується
Будівлі та споруди	50-100 років
Виробниче обладнання та інвентар	2-15 років
Транспортні засоби	5-10 років
Офісні меблі та обладнання	До 10 років
Інші	5-15 років
Поліпшення орендованих основних засобів	Протягом найменшого з двох строків: строку оренди чи строку корисної експлуатації

Витрати на проведення капітального ремонту орендованого основного засобу визнаються в балансовій вартості об'єкта основних засобів, якщо задовольняють критерії визнання, та амортизується на протязі строку оренди, використовуючи принцип пріоритету змісту над формою. При розірванні довгострокового договору оренди балансова вартість капітальних покращень (за вирахуванням накопиченої на той момент амортизації) має бути списана на витрати поточного періоду.

Залишкова вартість, строки корисної служби та методи нарахування амортизації активів аналізуються наприкінці кожного звітного року і коригуються за необхідності. Витрати на ремонт та відновлення відображаються у звіті про сукупні прибутки та збитки у періоді, в якому такі витрати були понесені, та включаються до статті витрат, крім випадків, коли такі витрати підлягають капіталізації.

Основний засіб знімається з обліку при його вибутті або у випадку, якщо від його подальшого використання не очікується отримання економічних вигід. Прибуток або збиток від вибуття активу (розраховується як різниця між чистими надходженнями від вибуття та балансовою вартістю активу), включається до звіту про сукупні прибутки та збитки за період, в якому визнання активу припиняється у складі інших операційних прибутків та збитків.

Запаси

Компанія визнає запаси як активи, які:

- утримуються для продажу у звичайному ході бізнесу;
- перебувають у процесі виробництва для такого продажу або
- існують у формі основних чи допоміжних матеріалів для споживання у виробничому процесі або при наданні послуг.

Запаси оцінюються за вартістю, меншою з двох:

- собівартості, яка повинна включати всі витрати на придбання, витрати на переробку та інші витрати, понесені під час доставки запасів до їх теперішнього місцезнаходження та приведення їх у теперішній стан; та

- чистої вартості реалізації (це попередньо оцінена ціна продажу у звичайному ході бізнесу мінус попередньо оцінені витрати на завершення та попередньо оцінені витрати, необхідні для здійснення продажу).

Витрати на придбання запасів складаються з ціни придбання, ввізного мита та інших податків (окрім тих, що згодом відшкодовуються Компанії податковими органами), а також з витрат на транспортування, навантаження і розвантаження та інших витрат, безпосередньо пов'язаних з придбанням готової продукції, матеріалів та послуг. Торговельні знижки, інші знижки та інші подібні їм статті вираховуються при визначенні витрат на придбання.

Компанія періодично переглядає запаси на предмет погіршення їх якості або старіння, з метою відображення їх в обліку відповідно до вищезазначених пунктів.

Оцінка запасів при вибутті здійснюється з використанням методу конкретної ідентифікації їх індивідуальної собівартості.

Коли запаси реалізовані, їхня балансова вартість повинна визнаватися витратами того періоду, в якому визнається відповідний дохід. Сума будь-якого часткового списання запасів до їх чистої вартості реалізації та всі втрати запасів повинні визнаватися витратами періоду, в якому відбувається часткове списання або збиток. Сума будь-якого сторнування будь-якого часткового списання запасів, що

виникає в результаті збільшення чистої вартості реалізації, повинна визнаватися як зменшення суми запасів, визнаної як витрати в періоді, в якому відбулося сторнування.

Фінансові інструменти

Визнання фінансових інструментів

Компанія визнає фінансові активи та фінансові зобов'язання у своєму балансі тоді і тільки тоді, коли воно стає стороною контрактних зобов'язань на інструменти. Фінансові активи та зобов'язання визнаються на дату здійснення операції.

Під час первісного визнання фінансового активу чи фінансового зобов'язання Компанія оцінює їх за їхньою справедливою вартістю плюс (у випадку фінансового активу або фінансового зобов'язання не за справедливою вартістю з відображенням переоцінки як прибутку або збитку) витрати на операцію, які прямо відносяться до придбання або випуску фінансового активу чи зобов'язання.

Фінансовим інструментом вважається будь-який контракт, в результаті якого у однієї сторони виникає фінансовий актив та фінансове зобов'язання або дольовий інструмент - у іншої.

Фінансовий актив – це будь-який актив Компанії, який є:

- грошовими коштами;
- інструментом капіталу іншої компанії;
- контрактним правом на отримання грошових коштів від іншої сторони контракту або на обмін фінансовими активами або зобов'язаннями з іншою стороною контракту на потенційно сприятливих для Компанії умовах;
- контракт, який буде або може бути погашений інструментами капіталу іншої сторони контракту, і який не є похідним інструментом, що зобов'язує або може зобов'язати Компанію отримати змінну кількість власних інструментів капіталу, або дериватив, що буде або може бути погашений в інший спосіб, ніж шляхом обміну фіксованої суми готівки або іншого фінансового активу на фіксовану кількість власних інструментів капіталу.

Фінансове зобов'язання – це будь-яке зобов'язання Компанії, яке є:

- контрактним зобов'язанням (сплатити або передати фінансовий актив іншій стороні контракту, або обмінятися фінансовими активами або зобов'язаннями на умовах, що є потенційно несприятливими для Компанії), або
- контракт, який буде або може бути погашений інструментами капіталу Компанії, і який не є похідним інструментом, що зобов'язує або може зобов'язати Компанію передати змінну кількість власних інструментів капіталу, або дериватив, що буде або може бути погашений в інший спосіб, ніж шляхом обміну фіксованої суми готівки або іншого фінансового активу на фіксовану кількість власних інструментів капіталу Компанії.

Інструмент капіталу Компанії – це будь-який контракт, який являє собою остаточну частку в активах Компанії після вирахування усіх його зобов'язань.

Компанія визнає у своїй фінансовій звітності фінансове зобов'язання, тоді і тільки тоді, коли воно стає стороною контрактного забезпечення інструменту.

Компанія під час первісного визнання фінансових інструментів, що обліковуються за справедливою вартістю з визнанням переоцінки через прибутки/збитки, оцінює їх за справедливою вартістю без урахування витрат на операції. Компанія відображає в бухгалтерському обліку витрати на операції придбання таких фінансових інструментів за рахунками витрат на дату їх здійснення.

Компанія оцінює усі інші фінансові інструменти під час первісного визнання за справедливою вартістю, до якої додаються витрати на операції.

Всі фінансові зобов'язання, крім тих, які були визначені як фінансові зобов'язання за справедливою вартістю з відображенням переоцінки як прибутку або збитку, і фінансових зобов'язань, що виникають у випадку, коли передача фінансового активу, відображеного в обліку за справедливою вартістю, не відповідає критеріям припинення визнання, оцінюються за амортизованою вартістю використанням методу ефективної процентної ставки. Премії й дисконти, у тому числі первісні видатки на здійснення операцій, включаються в балансову вартість відповідного інструменту і амортизуються за методом ефективної ставки відсотка за цим інструментом.

Класифікація фінансових активів

Компанія класифікує фінансові активи як такі, що надалі оцінюються:

- за амортизованою собівартістю,
- за справедливою вартістю через інший сукупний дохід або
- за справедливою вартістю через прибуток або збиток.

Фінансовий актив оцінюється за амортизованою вартістю тільки у випадку, якщо він відповідає обом нижченаведеним умовам і не класифікований як оцінюваний за справедливою вартістю, з відображенням результату переоцінки у прибутку або збитку:

- він утримується в рамках бізнес-моделі, метою якої є утримання активів для отримання передбачених договором грошових потоків, і
- його договірні умови передбачають виникнення у встановлені терміни грошових потоків, які являють собою виплату виключно основної суми і процентів (SPPI) на непогашену частину основної суми.

Фінансовий актив оцінюється за справедливою вартістю, з відображенням результату переоцінки в іншому сукупному доході, тільки у випадку, якщо він відповідає обом нижченаведеним умовам і не класифікований на розсуд Компанії як оцінюваний за справедливою вартістю, з відображенням результату переоцінки у прибутку або збитку:

- він утримується в рамках бізнес-моделі, мета якої досягається як шляхом отримання передбачених договором грошових потоків, так і шляхом продажу фінансових активів, і
- його договірні умови передбачають виникнення у встановлені терміни грошових потоків, які являють собою виплату виключно основної суми і процентів на непогашену частину основної суми.

Всі фінансові активи, які не відповідають критеріям для їх оцінки за амортизованою вартістю або за справедливою вартістю через інший сукупний дохід, як описано вище, оцінюються за справедливою вартістю через прибуток або збиток.

При припиненні визнання боргового фінансового активу, що оцінюється за справедливою вартістю через інший сукупний дохід, накопичені прибуток або збиток, раніше визнані у складі іншого сукупного доходу, перекласифіковуються зі складу власного капіталу в прибуток або збиток.

При первісному визнанні інвестицій в інструменти капіталу, які не призначені для торгових операцій, Компанія може на власний розсуд прийняти рішення, без права його подальшого скасування, відображати подальші зміни їх справедливої вартості в складі іншого сукупного доходу. Такий вибір здійснюється для кожної інвестиції окремо.

Крім того, при первісному визнанні Компанія може безповоротно визначити фінансовий актив, який в іншому випадку відповідає вимогам, що підлягають оцінці за амортизованою вартістю, якщо це усуває або істотно зменшує невідповідності в обліку, які в іншому випадку могли б виникнути.

Оцінка бізнес моделі

Компанією проводиться оцінка мети бізнес-моделі, в рамках якої утримується актив, на рівні портфеля фінансових інструментів, оскільки це найкращим чином відображає спосіб управління бізнесом і надання інформації управлінському персоналу.

При цьому, розглядається така інформація:

- політики і цілі, встановлені для даного портфеля фінансових активів, а також для зазначених політик на практиці, зокрема, чи орієнтована стратегія управлінського персоналу на отримання процентного доходу, передбаченого договором, підтримку певної структури процентних ставок, забезпечення відповідності термінів погашення фінансових активів строкам погашення фінансових зобов'язань, що використовуються для фінансування цих активів, або реалізацію грошових потоків шляхом продажу активів;
- яким чином оцінюється результативність портфеля і яким чином ця інформація повідомляється управлінському персоналу Компанії ;
- ризики, які впливають на результативність бізнес-моделі (і фінансових активів, утримуваних в рамках цієї бізнес-моделі), і яким чином здійснюється управління цими ризиками;
- яким чином винагороджуються менеджери, що здійснюють керівництво бізнесом (наприклад, чи залежить ця винагорода від справедливої вартості активів, якими вони управляють, або від отриманих ними від активів грошових потоків, передбачених договором);
- частота, обсяг і терміни продажів в минулих періодах, причини таких продажів, а також очікування щодо майбутнього рівня продажів.

Однак інформація про рівні продажів розглядається не ізольовано, а в рамках єдиного цілісного аналізу того, яким чином досягається заявлена Компанією мета управління фінансовими активами і як реалізуються грошові потоки.

Фінансові активи, що утримуються для торгових операцій і управління якими здійснюється та результативність яких оцінюється на основі справедливої вартості, оцінюються за справедливою вартістю, з відображенням результату переоцінки у прибутку або збитку, оскільки вони не утримуються ані з метою отримання передбачених договором грошових потоків, ані з метою як отримання передбачених договором грошових потоків, так і продажу фінансових активів.

Справедлива вартість

Справедлива вартість – це ціна, яка була б отримана від продажу активу або сплачена за зобов'язанням при звичайній операції між учасниками ринку на дату оцінки. Найкращим свідченням справедливої вартості є ціна на активному ринку. Активний ринок – це ринок, на якому операції щодо активів і зобов'язань мають місце із достатньою частотою та в достатніх обсягах для того, щоб забезпечити інформацію щодо ціноутворення на поточній основі.

Справедлива вартість фінансових інструментів, що торгуються на активному ринку, вимірюється як добуток ціни котирування на ринку за окремим активом або зобов'язанням та їх кількості, що утримується організацією. Цей принцип дотримується, навіть якщо звичайний денний обсяг торгів на ринку не є достатнім, щоб абсорбувати кількість інструментів, які утримуються Компанією, і якщо заява на розміщення усієї позиції в межах однієї транзакції може вплинути на ціну котирування.

Портфель похідних фінансових інструментів або інших фінансових активів і фінансових зобов'язань, які не торгуються на активному ринку, оцінюється за справедливою вартістю групи фінансових активів і фінансових зобов'язань на основі ціни, яка буде отримана від продажу чистої довгої позиції (активу) за певною групою ризику або від продажу чистої короткої позиції (зобов'язання) за певною групою ризику при звичайній операції між учасниками ринку на дату оцінки. Це стосується активів, які обліковуються за справедливою вартістю на періодичній основі, якщо Компанія:

(а) управляє групою фінансових активів та фінансових зобов'язань на основі чистої позиції за певним ринковим ризиком або кредитним ризиком певного контрагента, відповідно до внутрішньої стратегії інвестування та управління ризиками;

(б) надає інформацію за групами активів та зобов'язань ключовому управлінському персоналу; та

(в) ринкові ризики, включаючи тривалість схильності до конкретного ринкового ризику (або ризиків), що виникає у зв'язку з фінансовими активами і фінансовими зобов'язаннями, по суті є рівнозначними. Методи оцінки, зокрема, моделі дисконтованих грошових потоків або моделі, що ґрунтуються на нещодавніх операціях на ринку на загальних умовах або на фінансових даних об'єктів інвестицій, застосовуються для оцінки справедливої вартості для певних фінансових інструментів, щодо яких відсутня зовнішня ринкова інформація щодо ціноутворення.

Оцінки справедливої вартості аналізуються за рівнями ієрархії справедливої вартості наступним чином:

(i) Рівень 1 – це оцінки за цінами котирування (без застосування коригувань) на активних ринках для ідентичних активів та зобов'язань;

(ii) Рівень 2 – це методика оцінки з усіма суттєвими параметрами, наявними для спостереження за активами та зобов'язаннями, безпосередньо (тобто, ціни) або опосередковано (тобто, визначені на основі цін), та

(iii) Рівень 3 – це оцінки, які не базуються виключно на наявних на ринку даних (тобто, оцінка вимагає значного застосування параметрів, за якими відсутні спостереження).

Перехід з рівня на рівень ієрархії справедливої вартості вважається таким, що мав місце станом на кінець звітного періоду.

Витрати на проведення операції

Витрати на проведення операції – це додаткові витрати, що безпосередньо пов'язані із придбанням, випуском або вибуттям фінансового інструмента. Додаткові витрати – це витрати, що не були б понесені, якби операція не здійснювалась. Витрати на проведення операції включають видати та комісійні, сплачені агентам (у тому числі працівникам, які виступають у якості торгових агентів), консультантам, брокерам та дилерам; збори, які сплачуються регулюючим органам та фондовим біржам, а також податки та збори, що стягуються при перереєстрації права власності. Витрати на проведення операції не включають премій або дисконтів за борговими зобов'язаннями, витрат на фінансування, внутрішніх адміністративних витрат чи витрат на зберігання.

Амортизована вартість

Амортизована вартість – це вартість при початковому визнанні фінансового інструмента мінус погашення основної суми боргу плюс нараховані проценти, а для фінансових активів – мінус будь-яке зменшення вартості щодо понесених збитків від знецінення. Нараховані проценти включають амортизацію відстрочених витрат за угодою при початковому визнанні та будь-яких премій або дисконту від суми погашення із використанням методу ефективної процентної ставки. Нараховані процентні доходи та нараховані процентні витрати, в тому числі нарахований купонний дохід та амортизований дисконт або премія (у тому числі комісії, які переносяться на наступні періоди при первісному визнанні, якщо такі є), не відображаються окремо, а включаються до балансової вартості відповідних статей у звіті про фінансовий стан.

Метод ефективної процентної ставки

Метод ефективної процентної ставки – це метод розподілу процентних доходів або процентних витрат протягом відповідного періоду з метою отримання постійної процентної ставки (ефективної процентної ставки) від балансової вартості інструмента. Ефективна процентна ставка – це процентна ставка, за якою розрахункові майбутні грошові виплати або надходження (без урахування майбутніх кредитних збитків) точно дисконтуються протягом очікуваного терміну дії фінансового інструмента або, у відповідних випадках, протягом коротшого терміну до чистої балансової вартості фінансового інструмента. Ефективна процентна ставка використовується для дисконтування грошових потоків по інструментах із плаваючою ставкою до наступної дати зміни процентної ставки, за винятком премії чи дисконту, які відображають кредитний спред понад плаваючу ставку, встановлену для даного інструмента, або інших змінних факторів, які не змінюються залежно від ринкових ставок. Такі премії або дисконти амортизуються протягом всього очікуваного терміну дії інструмента. Розрахунок поточної вартості включає всі комісійні та виплати, сплачені або отримані сторонами договору, що є невід'ємною частиною ефективної процентної ставки.

Знецінення фінансових активів

Компанія згідно з МСФЗ 9 використовує модель “очікуваних кредитних збитків” (ELC). Ключовим принципом якої є своєчасне відображення покращення або погіршення кредитної якості фінансових інструментів з врахуванням накопиченої історичної інформації, теперішньої ситуації та обґрунтованих прогнозах майбутніх подій та економічних умов.

На кожен звітну дату Компанія визначає, чи відбулося знецінення фінансового активу або групи фінансових активів і оцінює резерв очікуваних кредитних збитків. Компанія оцінює резерв під збитки за фінансовим інструментом у розмірі, що дорівнює очікуваним кредитним збиткам за весь строк дії фінансового інструменту, якщо кредитний ризик за таким фінансовим інструментом значно зріс із моменту первісного визнання. Якщо станом на звітну дату кредитний ризик за фінансовим інструментом не зазнав значного зростання з моменту первісного визнання, то Компанія оцінює резерв під збитки за таким фінансовим інструментом у розмірі, що дорівнює 12-місячним очікуваним кредитним збиткам.

Для торгової дебіторської заборгованості Компанія застосовує спрощену оцінку резерву очікуваних збитків шляхом матричного резервування. На кожен звітну дату Компанія проводить сегментацію торгової дебіторської заборгованості по строках прострочення платежів.

Для кожного строку заборгованості Компанія застосовує окремий відсоток очікуваного кредитного збитку, а саме:

- строк прострочення від 1 до 30 днів – 2 %;
- строк прострочення від 31-60 днів – 5 %;
- строк прострочення від 61-90 днів – 7 %;
- строк прострочення від 91-180 днів – 30%;
- строк прострочення від 181-366 днів – 70%;
- строк прострочення більше 366 днів – 100%.

Якщо, на звітну дату присутні характерні признаки знецінення фінансового інструменту, такі як:

- значні фінансові труднощі у контрагента;
- інформація про порушення справи про банкрутство;
- інформація про ліквідацію;
- наявна інша інформація що свідчить про ризик отримання кредитного збитку.

Компанія розраховує резерв очікуваного кредитного збитку в сумі 100 % від суми такої дебіторської заборгованості.

Компанія визначає суму резерву на зменшення корисності окремо за кожною суттєвою заборгованістю в індивідуальному порядку.

Якщо Компанія оцінює значне зростання кредитного ризику, у разі прострочення договірних платежів більш ніж на 30 днів приймається спростовне припущення про те, що кредитний ризик за фінансовим активом зазнав значного зростання з моменту первісного визнання. Компанія може спростувати це припущення, якщо вона має розумно необхідну та підтверджену інформацію, що може бути одержана без надмірних витрат або зусиль, котра показує, що кредитний ризик із моменту первісного визнання не зазнав значного зростання навіть попри те, що договірні платежі прострочені більш ніж на 30 днів. Якщо Компанія з'ясує, що кредитний ризик значно зріс до того, як договірні платежі було прострочені більш ніж на 30 днів, то спростовне припущення не застосовується.

Значимість фінансових інструментів для фінансового стану та результатів діяльності Компанії є суттєвою.

Грошові кошти

Грошові кошти включають готівку в касі, залишки на поточних та інших рахунках у банках а також грошові кошти в дорозі (транзит грошових коштів для купівлі або продажу іноземної валюти).

До інших рахунків Компанії відносяться:

- Рахунки по короткостроковим депозитам зі строком погашення 12 місяців або менше, що підвласні незначному ризику зміни вартості у національній та іноземній валютах.

- Розподільчі рахунки, на яких обліковується валютна виручка, що надійшла від контрагента, але ще не була зарахована банком на поточний рахунок Компанії. Обов'язковий продаж валютної виручки, що регламентований Національним Банком України, здійснюється з розрахункового рахунку.

Грошові кошти в іноземній валюті на дату балансу перераховуються за відповідним курсом, як визначено у розділі «Операції в іноземних валютах».

Зобов'язання

Кредиторська заборгованість визнається як зобов'язання тоді, коли Товариство стає стороною договору та, внаслідок цього, набуває юридичне зобов'язання сплатити грошові кошти.

Поточні зобов'язання – це зобов'язання, які відповідають одній або декільком із нижченаведених ознак:

- Керівництво Товариства сподівається погасити зобов'язання або зобов'язання підлягає погашенню протягом дванадцяти місяців після звітного періоду;
- Керівництво Товариства не має безумовного права відстрочити погашення зобов'язання протягом щонайменше дванадцяти місяців після звітного періоду.

Поточні зобов'язання визнаються за умови відповідності визначенню і критеріям визнання зобов'язань.

Поточні зобов'язання оцінюються у подальшому за амортизованою вартістю.

Поточну кредиторську заборгованість без встановленої ставки відсотка Товариство оцінює за сумою первісного рахунку фактури, якщо вплив дисконтування є несуттєвим.

Класифікація фінансових зобов'язань

Після первісного визнання Компанія оцінює всі фінансові зобов'язання за амортизованою собівартістю, застосовуючи метод ефективного відсотка за винятками, описаними у МСБО (IAS) 9.

Кредиторська заборгованість

Кредиторська заборгованість – це фінансове зобов'язання, що визначається як заборгованість Компанії перед іншими особами, яку Компанія зобов'язана погасити.

Первісне визнання та подальша оцінка кредиторської заборгованості відбувається відповідно до МСБО (IAS) 9 та вищевикладених принципів.

Компанія оцінює вплив ефекту вартості грошових коштів у часі на статті короткострокової кредиторської заборгованості, як несуттєвий, тому враховує її за номінальною вартістю.

Довгострокова кредиторська заборгованість обліковується згідно із вищевикладеними принципами за амортизованою вартістю із застосуванням методу ефективної ставки відсотка.

Поточна кредиторська заборгованість за товари, роботи, послуги

До складу кредиторської заборгованості за товари, роботи, послуги Компанія відносить кредиторську заборгованість за вже придбані активи та отримані роботи або послуги (витрати за якими вже відображено), ще не оплачені Компанією.

Поточна кредиторська заборгованість за розрахунками з бюджетом

До складу кредиторської заборгованості за розрахунками з бюджетом Компанія відносить кредиторську заборгованість Компанії за всіма видами платежів до бюджету, включаючи податки з працівників Компанії. Компанія веде облік у розрізі окремих податків, платежів та зборів.

Поточна кредиторська заборгованість за розрахунками зі страхування

До складу кредиторської заборгованості за розрахунками зі страхування Компанія відносить кредиторську заборгованість за відрахуваннями на загальнообов'язкове державне соціальне страхування, страхування майна підприємства та індивідуальне страхування його працівників.

Поточна кредиторська заборгованість за розрахунками з оплати праці

До складу кредиторської заборгованості за розрахунками з оплати праці Компанія відносить кредиторську заборгованість з оплати праці, включаючи депоновану заробітну плату.

Поточна кредиторська заборгованість за розрахунками за одержаними авансами

До складу кредиторської заборгованості за розрахунками за одержаними авансами Компанія відносить кредиторську заборгованість, що утворилася в результаті того, що Компанією були отримані грошові кошти від покупців, а продукція, товари, роботи або послуги ще не були відвантажені, виконані або надані.

Поточна кредиторська заборгованість із внутрішніх розрахунків

До складу кредиторської заборгованості за розрахунками із внутрішніх розрахунків Компанія відносить кредиторську заборгованість, що виникає у результаті операцій із пов'язаними сторонами, такими як учасники або засновники Компанії.

Інші поточні зобов'язання

До складу інших поточних зобов'язань Компанія відносить всю іншу кредиторську, яка не була віднесена до інших категорій.

Інші довгострокові зобов'язання

До складу довгострокової кредиторської заборгованості Компанія відносить всю кредиторську заборгованість, строк погашення якої більше ніж через 12 місяців. Подальший облік такої заборгованості відбувається за принципами, наведеними вище.

Припинення визнання фінансових активів та зобов'язань

Припинення фінансових активів

Компанія припиняє визнання фінансових активів, коли:

- (а) активи погашені або права на отримання грошових потоків від активів інакше втратили свою чинність або
- (б) Компанія передала права на отримання грошових потоків від фінансових активів або уклала угоду про передачу, і при цьому
 - (i) Компанія передала в основному всі ризики та вигоди, пов'язані з володінням активами, або
 - (ii) Компанія не передала та не залишила в основному всі ризики та вигоди володіння, але припинила здійснювати контроль. Контроль вважається збереженим, якщо контрагент не має практичної можливості повністю продати актив непов'язаній стороні без внесення додаткових обмежень на перепродаж.

Припинення визнання фінансових зобов'язань

Визнання фінансового зобов'язання припиняється в разі погашення, анулювання або закінчення терміну погашення відповідного зобов'язання.

При заміні одного існуючого фінансового зобов'язання іншим зобов'язанням перед тим же кредитором на суттєво відмінних умовах або у разі внесення істотних змін в умови існуючого зобов'язання, визнання первісного зобов'язання припиняється, а нове зобов'язання відображається в обліку з визнанням різниці в балансовій вартості зобов'язань у звіті про сукупні прибутки та збитки за період

Згортання фінансового активу та фінансового зобов'язання

Фінансовий актив та фінансове зобов'язання слід згортати і подавати в звіті про фінансовий стан чисту суму тільки якщо Компанія:

- На теперішній час має юридично забезпечене право на згортання визнаних сум;
- Має намір або погасити зобов'язання на нетто-основі, або продати актив й одночасно погасити зобов'язання.

Резерви

Резерви визнаються, якщо Компанія має поточне зобов'язання (юридичне або конструктивне), що виникло в результаті минулої події, та є значна ймовірність того, що для погашення зобов'язання буде потрібен відтік економічних вигід, і може бути зроблена надійна оцінка суми такого зобов'язання. Якщо Компанія передбачає отримати відшкодування деякої частини або всіх резервів, наприклад, за договором страхування, відшкодування визнається як окремий актив, але тільки в тому випадку, коли одержання відшкодування не підлягає сумніву. Витрата, що відноситься до резерву, відображається у звіті про сукупні прибутки та збитки за період за вирахуванням відшкодування. Якщо вплив зміни вартості грошей у часі істотний, резерви дисконтуються за поточною ставкою до оподаткування, яка відображає, коли це доречно, ризики, характерні для конкретного зобов'язання. Якщо застосовується дисконтування, то збільшення резерву з часом визнається як витрати на фінансування.

Потенційні (умовні) зобов'язання не відображаються у фінансовій звітності, за винятком випадків, коли існує ймовірність того, що для погашення зобов'язання відбудеться вибуття ресурсів, які втілюють у собі економічні вигоди, і при цьому сума таких зобов'язань може бути достовірно оцінена. Інформація про такі зобов'язання підлягає відображенню, за винятком випадків, коли можливість відтоку ресурсів, які являють собою економічні вигоди, є малоімовірною або суму такого зобов'язання неможливо достовірно оцінити.

Поточні забезпечення

Компанія у своєму обліку відображує резерв по витратам на відпустки. Компанія розраховує резерв по відпустках на дату балансу, враховуючи належну працівникам кількість днів відпустки станом на звітну дату та їх середню заробітну плату. Резерв відпусток відображається у фінансовій звітності Компанії, як поточні забезпечення.

Оренда

З 01.01.2019 року Товариство застосовує МСФЗ 16 «Оренда» до всіх видів оренди, включаючи оренду активів з права користування в суборенду, крім передбачених стандартом виключень. Товариство не застосовує цей стандарт до оренди нематеріальних активів. Товариство не визнає оренду по договорам:

- короткострокової оренди (термін дії якої, визначений згідно стандарту становить не більше 12 місяців);
- оренди, за якою базовий актив є малоцінним (тобто базових активів, вартість яких коли вони нові, не перевищує 500 \$ США (гривневий еквівалент по курсу НБУ на момент визнання), навіть якщо сумарна величина таких договорів оренди є істотною).

У такому разі Товариство визнає орендні платежі, як витрати на прямолінійній основі протягом строку оренди або на іншій систематичній основі.

На початку дії договору Товариство оцінює, чи є договір орендою або чи містить договір оренду. Товариство проводить повторну оцінку договору чи є договір орендою або чи містить договір оренду, лише якщо змінюються умови договору.

На дату початку оренди Товариство в якості орендаря визнає актив з права користування та орендні зобов'язання за теперішньою вартістю орендних платежів, не сплачених на таку дату, застосовуючи припустиму ставку відсотків оренди, або ставку додаткових запозичень. Після дати початку Товариство в якості орендаря оцінює актив з права користування, застосовуючи модель собівартості і:

- вирахуванням будь-якої накопиченої амортизації та будь-яких накопичених збитків внаслідок зменшення корисності; та
- коригуванням на будь-яку переоцінку орендного зобов'язання

Після дати початку оренди орендар визнає у прибутку або збитку –окрім випадків, коли ці витрати включаються в балансову вартість іншого активу, застосовуючи інші відповідні стандарти, такі обидві складові:

- а) відсотки за орендним зобов'язанням; та
- б) змінні орендні платежі, не включені в оцінку орендного зобов'язання у тому періоді, у якому сталась подія чи умови, які спричинили здійснення таких платежів.

Товариство як орендодавець класифікує кожну зі своїх оренд або як операційну оренду, або як фінансову оренду. Класифікацію оренди здійснюють на дату початку дії оренди; повторна оцінка здійснюється лише у разі модифікації оренди.

Зміни оцінок (наприклад, зміни оцінок строку економічного експлуатації або ліквідаційної вартості базового активу) або зміни обставин (наприклад, невиконання зобов'язань орендарем) не ведуть до нової класифікації оренди з метою обліку.

На дату початку оренди Товариство визнає активи, утримувані за фінансовою орендою, у своєму звіті про фінансовий стан та подає їх як дебіторську заборгованість за сумою, що дорівнює чистій інвестиції в оренду.

Визнання та оцінка доходів

Дохід – це валове надходження економічних вигід протягом періоду, що виникає в ході звичайної діяльності Компанії, коли чисті активи збільшуються в результаті цього надходження, а не в результаті внесків учасників.

Визнання доходу відбувається одночасно з визнанням збільшення активів або зменшення зобов'язань (наприклад, чисте збільшення активу в результаті продажу активів чи зменшення зобов'язань у результаті відмови від боргу, який підлягає сплаті).

Визнання доходів при продажу активів

Дохід від продажу фінансових інструментів, основних засобів або інших активів визнається у прибутку або збитку в разі задоволення всіх наведених далі умов:

а) Компанія передала покупцеві суттєві ризики і винагороди, пов'язані з власністю на фінансовий інструмент, інвестиційну нерухомість або інші активи;

б) за Компанією не залишається ані подальша участь управлінського персоналу у формі, яка, як правило, пов'язана з володінням, ані ефективний контроль за проданими фінансовими інструментами, інвестиційною нерухомістю або іншими активами;

в) суму доходу можна достовірно оцінити;

г) ймовірно, що до Компанії надійдуть економічні вигоди, пов'язані з операцією; та

ґ) витрати, які були або будуть понесені у зв'язку з операцією, можна достовірно оцінити.

Дохід визнається, тільки коли є ймовірність надходження до Компанії економічних вигід, пов'язаних з операцією. У деяких випадках цієї ймовірності може не бути до отримання компенсації або до усунення невизначеності. Проте, коли невизначеність виникає стосовно оплати суми, яка вже включена до доходу, але є сумою безнадійної заборгованості або сумою, щодо якої ймовірність відшкодування перестала існувати, така сума визнається як витрати, а не як коригування первісно визнаної суми доходу.

Доходи та витрати, пов'язані з тією самою операцією або іншою подією, визнаються одночасно.

Витрати, як правило, можуть бути достовірно оцінені в разі забезпечення інших умов визнання доходу. Проте дохід не може бути визнаний, якщо витрати неможливо достовірно оцінити; за таких обставин будь-яка вже отримана за продаж товарів компенсація визнається як зобов'язання.

Дохід визнається, тільки коли є ймовірність надходження до Компанії економічних вигід, пов'язаних з операцією. Але в разі виникнення невизначеності щодо можливості отримання суми, яка вже включена до доходу, неоплачувана сума або сума, стосовно якої перестав існувати ймовірність відшкодування, визнається як витрати, а не як коригування суми первісно визнаного доходу.

Дохід має оцінюватися за справедливою вартістю компенсації, яка була отримана або підлягає отриманню.

Дохід включає тільки валові надходження економічних вигід, які отримані чи підлягають отриманню Компанією на його власний рахунок. Суми, отримані від імені третіх сторін (такі, як податок з продажу, податки на товари та послуги і податок на додану вартість), не є економічними вигодами, що надходять до Компанії, і не ведуть до збільшення власного капіталу. Отже, вони виключаються з доходу.

Визнання доходів при наданні робіт/послуг

Якщо результат операції, яка передбачає надання послуг, може бути попередньо оцінений достовірно, дохід, пов'язаний з операцією, визнається шляхом послання на той етап завершеності операції, який існує на кінець звітного періоду. Результат операції може бути попередньо оцінений достовірно у разі задоволення всіх наведених далі умов:

а) можна достовірно оцінити суму доходу;

- б) є ймовірність надходження до Компанії економічних вигід, пов'язаних з операцією;
- в) можна достовірно оцінити ступінь завершеності операції на кінець звітного періоду; та
- г) можна достовірно оцінити витрати, понесені у зв'язку з операцією, та витрати, необхідні для її завершення.

Дохід, який виникає в результаті використання третіми сторонами активів Компанії, що приносять відсотки, роялті та дивіденди, має визнаватися якщо:

- а) є ймовірність, що економічні вигоди, пов'язані з операцією, надходять до суб'єкта господарювання; та
- б) можна достовірно оцінити суму доходу.

Дохід має визнаватися на такій основі:

- а) відсотки мають визнаватися із застосуванням методу ефективної ставки відсотка;
- б) роялті мають визнаватися на основі принципу нарахування згідно із сутністю відповідної угоди; та
- в) дивіденди мають визнаватися, коли встановлюється право акціонера на отримання виплати.

Визнання та оцінка витрат

Витрати – це зменшення економічних вигід протягом облікового періоду у вигляді вибуття чи амортизації активів або у вигляді виникнення зобов'язань, результатом чого є зменшення чистих активів, за винятком зменшення, пов'язаного з виплатами учасникам.

Визнання витрат відбувається одночасно з визнанням збільшення зобов'язань або зменшення активів.

Правила оцінки витрат МСФЗ не встановлені і в цьому немає необхідності, оскільки їх величина є похідною від вартості активів і зобов'язань, правила оцінки яких встановлені МСФЗ.

Витрати на персонал та відповідні відрахування

Витрати на заробітну плату та нарахування на неї, лікарняні та премії, нараховуються у тому році, в якому відповідні послуги надавалися працівниками Компанії. Компанія не має юридичного чи умовного зобов'язання сплачувати пенсійні чи інші платежі, окрім платежів по державній системі соціального страхування.

Поточний податок на прибуток

Податок на прибуток – витрати з податку на прибуток являють собою суму, що складається з поточного податку на прибуток та відстроченого податку на прибуток

Поточний податок – сума податків на прибуток, що підлягають сплаті (відшкодуванню) щодо оподаткованого прибутку (податкового збитку) за період.

Оподатковуваний прибуток (податковий збиток) – прибуток (збиток) за період, визначений відповідно до правил, установлених податковими органами, згідно з якими податки на прибуток підлягають сплаті (відшкодуванню).

Поточні податкові зобов'язання (активи) за поточний і попередній періоди оцінюються за сумою, яку передбачається сплатити податковим органам (відшкодувати у податкових органах) із застосуванням ставок оподаткування та податкового законодавства, що діють або превалюють до кінця звітного періоду.

Податкові ставки та податкове законодавство, що застосовуються для розрахунку цієї суми - це ставки і законодавство, прийняті або фактично прийняті на звітну дату в Україні чи в іншій країні, де Компанія здійснює свою діяльність і отримує оподатковуваний дохід.

Податкові активи та зобов'язання з поточного податку на прибуток також включають в себе коригування стосовно податків, сплата або відшкодування яких очікується відносно минулих періодів.

Поточні податки визнаються поза прибутком або збитком, якщо податок відноситься до статей, що визнаються в тому самому або іншому періоді поза прибутком або збитком. Отже, поточні податки, які відносяться до статей, що визнаються в тому самому або в іншому періоді:

- а) в іншому сукупному прибутку, визнаються в іншому сукупному прибутку;
- б) безпосередньо у власному капіталі, визнаються безпосередньо у власному капіталі.

Керівництво Компанії періодично здійснює оцінку позицій, відображених у податкових деклараціях, щодо яких відповідне податкове законодавство може бути по-різному інтерпретовано.

Відстрочений податок

У відношенні розрахунку та відображення відстроченого податку Компанія керується чинним Податковим кодексом України, а саме у зв'язку зі змінами до Податкового Кодексу з 2015 року

платник податку, у якого річний дохід (за вирахуванням непрямих податків), визначений за правилами бухгалтерського обліку за останній річний звітний (податковий) період не перевищує двадцяти мільйонів гривень, має право прийняти рішення про незастосування коригувань фінансового результату до оподаткування на усі різниці (крім від'ємного значення об'єкта оподаткування минулих податкових (звітних) років), визначені відповідно до положень відповідного розділу Податкового Кодексу. Раніше визнані відстрочені податкові активи та зобов'язання Компанія припиняє визнавати у якості активів та зобов'язань і відображає у складі прибутку або збитку в періоді списання.

4. ФІНАНСОВА ЗВІТНІСТЬ

4.1. БАЛАНС (ЗВІТ ПРО ФІНАНСОВИЙ СТАН) НА 31 ГРУДНЯ 2022р.

Актив	Примітки	На початок звітного року	На кінець звітного року
1	2	3	4
I. Необоротні активи			
Нематеріальні активи	5	70	42
первісна вартість	5	191	191
накопичена амортизація	5	121	149
Основні засоби	6	220	161
первісна вартість	6	591	598
знос	6	371	437
Інші необоротні активи	7	177	80
Усього за розділом I		467	283
II. Оборотні активи			
Запаси	8	464	500
Виробничі запаси	8	464	500
Дебіторська заборгованість за продукцію, товари, роботи, послуги	9	68	147
Дебіторська заборгованість по розрахункам:			
за виданими авансами	10	64	20
з нарахованих доходів	11	11	9
Інша поточна дебіторська заборгованість	12	5 303	5 302
Гроші та їх еквіваленти	14	5 372	5 745
рахунки в банках	14	5 372	5 745
Усього за розділом II		11 282	11 723
Баланс		11 749	12 006

Продовження:

Пасив	Примітки	На початок звітного року	На кінець звітного року
1	2	3	4
I. Власний капітал			
Зареєстрований капітал	15	8 411	8 411
Резервний капітал	16	153	153
Нерозподілений прибуток (непокритий збиток)	-	325	491
Усього за розділом I		8 889	9 055
II. Довгострокові зобов'язання і забезпечення			
Інші довгострокові зобов'язання	17	82	-
Усього за розділом II		82	-
III. Поточні зобов'язання і забезпечення			
Поточна кредиторська заборгованість за:			
товари, роботи, послуги	18	1	5
за одержаними авансами	18	36	166
Поточні забезпечення	19	255	308
Інші поточні зобов'язання	20	2 486	2 472
Усього за розділом III		2 778	2 951
Баланс		11 749	12 006

4.2. ЗВІТ ПРО ФІНАНСОВІ РЕЗУЛЬТАТИ (ЗВІТ ПРО СУКУПНИЙ ДОХІД) ЗА 2022 РІК

Стаття	Примітки	За звітний період	За аналогічний період попереднього року
1	2	3	4
Чистий дохід від реалізації продукції (товарів, робіт, послуг)	21	2 764	3 538
Собівартість реалізованої продукції (товарів, робіт, послуг)	22	(781)	(1 290)
Валовий:			
прибуток	-	1 983	2 248
Інші операційні доходи	24	412	296
Адміністративні витрати	23	(2 240)	(2 336)
Інші операційні витрати	24	(43)	(38)
Фінансовий результат від операційної діяльності:			
прибуток	-	112	170
Інші фінансові доходи	26	59	-
Інші доходи	25	-	9
Фінансові витрати	26	(5)	(6)
Інші витрати	25	-	(3 062)
Фінансовий результат до оподаткування:			
прибуток	-	166	-
збиток	-	-	(2 889)
Витрати (дохід) з податку на прибуток	27	-	-
Чистий фінансовий результат:			
прибуток	-	166	-
збиток	-	-	(2 889)

II. СУКУПНИЙ ДОХІД

Стаття	Примітки	За звітний період	За аналогічний період попереднього року
1	2	3	4
Сукупний дохід (сума рядків 2350, 2355 та 2460)		166	(2 889)

III. ЕЛЕМЕНТИ ОПЕРАЦІЙНИХ ВИТРАТ

Назва статті	Примітки	За звітний період	За аналогічний період попереднього року
1	2	3	4
Матеріальні затрати	-	153	716
Витрати на оплату праці	-	1 932	1 869
Відрахування на соціальні заходи	-	427	411
Амортизація	-	240	249
Інші операційні витрати	-	312	419
Разом		3 064	3 664

4.3. ЗВІТ ПРО РУХ ГРОШОВИХ КОШТІВ (ЗА ПРЯМИМ МЕТОДОМ) ЗА 2022 РІК

Стаття	Примітки	За звітний період	За аналогічний період попереднього року
1	2	3	4
I. Рух коштів у результаті операційної діяльності			
Надходження від:			
Реалізації продукції (товарів, робіт, послуг)	-	2 612	3 393
Цільового фінансування	-	7	-
Надходження авансів від покупців і замовників	-	166	36
Надходження від повернення авансів	-	-	3
Надходження від відсотків за залишками коштів на поточних рахунках	-	7	1
Інші надходження	29	411	313
Витрачання на оплату:			
Товарів (робіт, послуг)	-	(304)	(1 160)
Праці	-	(1 525)	(1 476)
Відрахувань на соціальні заходи	-	(417)	(403)
Зобов'язань з податків і зборів	-	(369)	(521)
Витрачання на оплату зобов'язань з податку на прибуток	-	-	(164)
Витрачання на оплату зобов'язань з інших податків і зборів	-	(369)	(357)
Витрачання на оплату авансів	-	(20)	(66)
Інші витрачання	29	(95)	(157)
Чистий рух коштів від операційної діяльності	-	473	-37
II. Рух коштів у результаті інвестиційної діяльності			
Надходження від отриманих:			
відсотків	-	59	-
Інші надходження	29	(4 100)	(3 700)
Витрачання на придбання:			
фінансових інвестицій	-	(4 101)	(5 300)
необоротних активів	-	(7)	(91)
Чистий рух коштів від інвестиційної діяльності	-	51	-1 691
III. Рух коштів у результаті фінансової діяльності			
Надходження від:			
Витрачання на сплату відсотків	-	(5)	(6)
Інші платежі	29	(146)	(138)
Чистий рух коштів від фінансової діяльності	29	-151	-144
Чистий рух грошових коштів за звітний період		373	-1 872
Залишок коштів на початок року		5 372	7 244
Залишок коштів на кінець року		5 745	5 372